

stemmelse. Forskellen er den, at den kun fordrer $\frac{2}{3}$ af de beviste Fordringer repræsenteret, og en Majoritet af de tilstedeværende Creditorer. Den tilstæder dernæst Appel og anfører fire forskellige Grunde, hvorpaa Appellen kan støttes. Jeg anseer det imidlertid ikke for nødvendigt at nævne disse. I England har ligeledes en Majoritet af Creditorerne Myndighed til at eftergive Debitoren en Del af hans Gjæld, og en saadan Eftergivelse er bindende for Minoriteten, kun ere Betingelserne strengere, idet det skal være $\frac{1}{10}$ af Creditorerne, som skal vedtage Bestemmelsen, og Sagen kommer for i to Møder med 21 Dages Mellemrum. Dernæst er det bestemt, at Creditorer, hvis Gjæld ikke er 20 Lst., ikke have Stemmeret, det vil sige: de regnes ikke med til den Majoritet, der stemmer om Accorden, men Beløbet af deres Fordringer tælles med for at udregne det Fordringsbeløb, der er nødvendigt til at Afgjørelse kan finde Sted. Den preussiske Lov, som er fra 1855, tilstæder ligeledes Majoriteten af de tilstedeværende Creditorer, forsaavidt de repræsenterer $\frac{3}{4}$ af de beviste Fordringer, Ret til at vedtage en saadan Accord, forsaavidt den angaaer ligeberettigede Creditorer. En saadan Accord faaer da bindende Magt, naar Retten dertil giver sit Samtykke, og der er givet de øvrige Creditorer Leilighed til at gjøre deres Indsigelser gjældende. Jeg skal kun herved bemærke, da man i Motiverne har talt om de mange detaillerede Bestemmelser, som herom findes i den preussiske Lovgivning, at det forekommer mig, at det er en ikke ganske rigtig Opfattelse. Der findes vistnok mange Detailbestemmelser i de preussiske Love, men de gaae hovedsagelig ud paa at bestemme, hvorledes Creditorerne skulle bevise deres Fordringer, og til hvilken Klasse de høre, og jeg antager, at den Maade, hvorpaa de preussiske Love i det Hele ere affattede, medfører, at der kommer flere Detailbestemmelser ind, end det er nødvendigt. Vende vi os nu til en Plads, der ligger os nær, og som jo er bekendt for sin Handel og sin Indsigt i hvad der hører til Handelsvæsenet, nemlig Hamborg, saa skjelner Fallitloven der imellem tre forskellige Klasser: de ulykkelige, de letfindige og de bedrageriske Fallenter. Den første

Klasse, de ulykkelige Fallenter, blive frie for Gjælden ved at overdrage Boets Masse til Creditorerne. Der skal da naturligtvis affiges en Kjendelse for at afgjøre, om den Paagjældende kan henregnes til denne Klasse Fallenter. Den anden Klasse, de letfindige Fallenter, blive ikke frie for at betale Gjælden, efter at Concursen er sluttet, men det er kun efter et Forløb af 5 Aar, at enhver af Creditorerne kan forlange Efterbetaling, og Fallenten gjør da Ed paa, hvormegit han kan betale, og dermed maae Creditorerne lade sig nøie. De kunne da ikke atter gjøre deres Fordringer gjældende før efter Forløbet af andre 5 Aar. Det vil sees, at det er en Bestemmelse, der er saa favorabel for en Fallent, at der vel kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt den er hensigtsmæssig; men saa meget er vist, at den gaaer langt videre end det, jeg har tilladt mig at foreslaae. Jeg skal endnu nævne et Lands Lovgivning, fordi ogsaa dette Lands Befolkning er bekendt for sin Indsigt i Handelsforhold. Det er Holland. Loven er af 1838. Det er hert bestemt, at en Accord, som vedtages af $\frac{2}{3}$ af de Creditorer, som have bevist deres Fordringer, og hvis Fordrings Beløb udgjør $\frac{3}{4}$ af Massen, er bindende, Vedtagelsen finder ikke Sted i eet Møde, men der holdes 2 Samlinger. I den første bestemmes det, naar den følgende skal afholdes, og derefter maae de Bedkommende indfinde sig uden videre Tilstæelse. Accorden skal ihinglæses ved Retten, og Minoriteten har naturligtvis Ret til at gjøre Indsigelse, som maa indgives inden 8 Dage ved Medlæggelse af en skriftlig Protest. Dernæst kommer den mærkelige Bestemmelse, at Protesten kan blandt Andet grundes paa, at Boets Fordringer betydelig overstige den ved Accorden tilstaaede Sum. Lovgiveren gaaer altsaa ud fra, at Majoriteten kan bevilge en Accord, hvorved der ikke blot gives Creditorerne det, der findes i Boet, men hvor det endogsaa er vitterligt, at Fallenten beholder et Overskud tilbage; kun, siges det, naar dette Overskud staaer i et stort Misforhold til den hele Masse, naar det, han yder, er betydeligt under det, han kan yde, saa skal det være et tilstrækkeligt Moment til, at Accorden forkastes. Jeg troer, at jeg af disse fremmede Lovgiv-